

χωρίς προληπτικό έλεγχο άλλης αρχής, να συλλαμβάνει και να απελαύνει όποιον, κατά την κρίση της, δεν έχει το δικαίωμα να παραμείνει στο έδαφος του κράτους αυτού, κατά τρόπον ώστε να αποκλείει χρονικά την άσκηση συγκεκριμένου και αποτελεσματικού ελέγχου της δράσεώς της από τρίτη και αμερόληπτη αρχή, πριν, κατά και μετά την εξέλιξή της;

3. Πρέπει ή όχι οι προμνησθείσες κατ' ιδίαν κοινοτικές διατάξεις —άρθρα 7, 8 και 9 της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1964—, τα άρθρα 2, 5, 6, 13 και 14 της Συμβάσεως για την Προστασία των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, και οι γενικές και θεμελιώδεις αρχές του κοινοτικού δικαίου να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι είναι παράλογο και παράνομο να δημιουργεί ένα κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας ένα σύστημα δικαστικού ελέγχου των αποφάσεων απελάσεως αλλοδαπών και της προς εκτέλεση αυτών δραστηριότητας της αστυνομίας, το οποίο να μην ασκεί, ουσιαστικά, καμμία επιρροή επί των αποτελεσμάτων αυτών των αποφάσεων και επί της εκτελέσεώς τους και να αποτελεί, συνεπώς, απλή επίφαση ένδικης προστασίας, παντελώς στερούμενη συγκεκριμένης σημασίας και πρακτικής χρησιμότητας;

4. Πρέπει ή όχι οι προμνησθείσες κατ' ιδίαν κοινοτικές διατάξεις —άρθρα 7, 8 και 9 της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1964—, τα άρθρα 2, 5, 6, 13 και 14 της Συμβάσεως για την Προστασία των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, και οι γενικές και θεμελιώδεις αρχές του κοινοτικού δικαίου να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι είναι παράνομο να ρυθμίζει ένα κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας τις αποφάσεις απελάσεως αλλοδαπών και εκτελέσεως αυτών των αποφάσεων κατά τρόπον ώστε να εμποδίζει τους απελαυνομένους να ασκήσουν συγκεκριμένα το ενδεχόμενο δικαίωμά τους προς αίτηση ασύλου ή καταφυγίου;

5. Πρέπει ή όχι οι προμνησθείσες κατ' ιδίαν κοινοτικές διατάξεις —άρθρα 7, 8 και 9 της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1964—, τα άρθρα 2, 5, 6, 13 και 14 της Συμβάσεως για την Προστασία των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, και οι γενικές και θεμελιώδεις αρχές του κοινοτικού δικαίου να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι είναι παράνομο —διότι πλήττει και περιορίζει δυσανάλογα και άδικα το δικαίωμα της προσωπικής ελευθερίας, που αναγνωρίζεται σε όλους εντός της Ευρωπαϊκής Κοινότητας— να προβλέπει ένα κράτος μέλος την αναγκαστική εκτέλεση των ενταλμάτων απελάσεως αλλοδαπών που φέρουν νομίμως εκδοθέν διαβατήριο, διά της βίας και αμέσως (εντός ολίγων λεπτών της ώρας) μετά την κοινοποίηση στον αποδέκτη της πράξεως αλλοδαπό, ακόμη και αν δεν συντρέχουν συγκεκριμένοι και ειδικοί λόγοι δημοσίας τάξεως και ασφαλείας δικαιολογούντες την προσφυγή στη σωματική βία;

6. Πρέπει ή όχι οι προμνησθείσες κατ' ιδίαν κοινοτικές διατάξεις —άρθρα 7, 8 και 9 της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1964—, τα άρθρα 2, 5, 6, 13 και 14 της Συμβάσεως για την Προστασία των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, και οι γενικές και θεμελιώδεις αρχές του κοινοτικού δικαίου να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι αντιφάσκουν προς αυτές οι διατάξεις του άρθρου 13, παράγραφοι 3, 4 και 5 bis του νδ 286, της 25ης Ιουλίου 1998, του Ιταλικού κράτους, με την ισχύουσα σήμερα μορφή του;

(¹) Οδηγία του Συμβουλίου περί του συντονισμού των ειδικών μέτρων για τη διακίνηση και τη διαμονή αλλοδαπών, τα οποία δικαιολογούνται για λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας ή δημοσίας υγείας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 16).

Αίτηση αναίρεσως του M. Cwik της 7ης Φεβρουαρίου 2003 κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 26 Νοεμβρίου 2002 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) στην υπόθεση T-103/01, στην οποία διάδικοι ήταν ο M. Cwik και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-47/03 P)

(2003/C 83/15)

Ο M. Cwik, εκπροσωπούμενος από τον N. Lhoëst, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 7 Φεβρουαρίου 2003 αναίρεση κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 26 Νοεμβρίου 2002 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) στην υπόθεση T-103/01, στην οποία διάδικοι ήταν ο M. Cwik και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο ανααιρεσίων ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να κρίνει την αίτηση αναίρεσως παραδεκτή και βάσιμη·
2. κατά συνέπεια:
 - α) να αναίρεσει την εκδοθείσα απόφαση,
 - β) να παραπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου προκειμένου αυτό να αποφανθεί, αφενός, επί του αιτήματος ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, της 13ης Ιουνίου 2000, περί μεταδόσεως του ανααιρεσιόντος από τη διοικητική μονάδα «Πληροφόρηση, Δημοσιεύσεις και Οικονομική Τεκμηρίωση», νυν, κατόπιν της αναδιάρθρωσεως, μονάδα «Πληροφόρηση: EYPΩ και ONE (CFIN-04 υπό τη διεύθυνση του κ. Blackie)», προς τη διοικητική μονάδα: «Γενικός Συντονισμός, Ανθρώπινοι πόροι και Διοίκηση» (ECFIN-01 υπό τη διεύθυνση του κ. Verhaeven), και, αφετέρου, επί του αιτήματος επιδικάσεως ποσού λόγω ηθικής βλάβης,

- γ) να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων των δύο διαδικασιών.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Παραβίαση του κοινοτικού δικαίου και, ειδικότερα, παράβαση του άρθρου 33 του Οργανισμού ΕΟΚ του Δικαστηρίου, κατά το οποίο οι αποφάσεις πρέπει να είναι αιτιολογημένες, πράγμα που προϋποθέτει, μεταξύ άλλων, ότι η προβαλλόμενη αιτιολογία πρέπει να είναι νομίμως αποδεκτή, ήτοι επαρκής, συναφής, λυσιτελής, χωρίς να πάσχει πλάνη περί το δίκαιο ή περί τα πραγματικά περιστατικά και μη αντιφατική:

- το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη του το σύνολο των στοιχείων που προέβαλε ο αναιρεσείων για να αποδείξει τη ρητική παρενόχληση την οποία υπέστη ούτε τα εκτίμησε στο σύνολό τους,
- το Πρωτοδικείο ουδόλως αναφέρθηκε σε νέα γεγονότα, ήτοι στη νέα αναδιάρθρωση των υπηρεσιών λόγω της οποίας μόνον ο αναιρεσείων δεν ενσωματώθηκε στους κόλπους της παλιάς του μονάδας,
- το Πρωτοδικείο αρνήθηκε, χωρίς ουδεμία εξήγηση, να περιλάβει στη δικογραφία πρόσφατα έγγραφα που εμφανίστηκαν μετά το πέρας της έγγραφης διαδικασίας και αντέκρουαν τις απόψεις της Επιτροπής.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale Ordinario di Torino με διάταξη της 29ης Ιανουαρίου 2003 στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας που έχει κινηθεί κατά του Giuseppe Mombiano

(Υπόθεση C-52/03)

(2003/C 83/16)

Με διάταξη της 29ης Ιανουαρίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 10 Φεβρουαρίου 2003, το Tribunale Ordinario di Torino, στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας που έχει κινηθεί κατά του Giuseppe Mombiano και που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- 1) Έχει το άρθρο 6 της οδηγίας 68/151/ΕΟΚ⁽¹⁾ την έννοια ότι υποχρεώνει τα κράτη μέλη να θεσπίζουν κατάλληλες κυρώσεις όχι μόνο για την έλλειψη δημοσιότητας του ισολογισμού και των λογαριασμών αποτελεσμάτων χρήσεως των εμπορικών εταιριών, αλλά και για τη μη πιστή δημοσίευση του ισολογισμού, των άλλων ανακοινώσεων της εταιρίας που απευθύνονται στους εταίρους ή στο κοινό ή οποιασδήποτε

πληροφορίας την οποία η εταιρία υποχρεούται να παρέχει σχετικά με την οικονομική, την περιουσιακή ή τη χρηματική κατάσταση της ίδιας ή του ομίλου στον οποίο ανήκει;

- 2) Όσον αφορά την υποχρέωση των κρατών μελών να προβλέψουν «κατάλληλες κυρώσεις» για τις παραβάσεις που προβλέπουν η πρώτη και η τέταρτη οδηγία (68/151 και 78/660⁽²⁾), πρέπει οι οδηγίες αυτές, και ειδικότερα το άρθρο 44, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', της Συνθήκης για την ίδρυση των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, σε συνδυασμό με το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο στ', και το άρθρο 6 της λεγόμενης πρώτης οδηγίας (68/151), καθώς και το άρθρο 2, παράγραφοι 2, 3 και 4, της λεγόμενης τέταρτης οδηγίας (78/660, όπως συμπληρώθηκε από τις οδηγίες 83/349 και 90/605), να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι οι διατάξεις αυτές απαγορεύουν τη θέσπιση ή διατήρηση σε ισχύ νόμου κράτους μέλους ο οποίος αποκλείει την επιβολή ποινής για την παράβαση των υποχρεώσεων περί δημοσιότητας και πιστής απεικονίσεως της καταστάσεως των εταιριών [και] προβλέπει ένα σύστημα κυρώσεων που δεν διαπνέεται συγκεκριμένα από κριτήρια αποτελεσματικότητας, αναλογικότητας και αποτρεπτικότητας των κυρώσεων που προβλέπονται για τη διασφάλιση της προστασίας αυτής;
- 3) Πρέπει οι ανωτέρω οδηγίες, και ειδικότερα τα άρθρα 44, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', της Συνθήκης για την ίδρυση των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, 2, παράγραφος 1, στοιχείο στ', και 6 της λεγόμενης πρώτης οδηγίας (68/151), καθώς και το άρθρο 2, παράγραφοι 2, 3 και 4, της λεγόμενης τέταρτης οδηγίας (78/660, όπως συμπληρώθηκε από τις οδηγίες 83/349 και 90/605), να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι οι διατάξεις αυτές απαγορεύουν τη θέσπιση ή διατήρηση σε ισχύ νόμου κράτους μέλους που, σε περίπτωση παραβάσεως των υποχρεώσεων των εταιριών περί δημοσιότητας και πιστής απεικονίσεως της καταστάσεώς τους, οι οποίες επιβάλλονται προς διασφάλιση της προστασίας των «συμφερόντων των εταίρων και των τρίτων», προβλέπει ότι μόνον οι εταίροι και οι δανειστές έχουν το δικαίωμα να ζητήσουν την επιβολή της κυρώσεως, αποκλείοντας έτσι τη δυνατότητα γενικευμένης και ουσιαστικής προστασίας των τρίτων;
- 4) Πρέπει οι ανωτέρω οδηγίες, και ειδικότερα τα άρθρα 44, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', της Συνθήκης για την ίδρυση των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, 2, παράγραφος 1, στοιχείο στ', και 6 της λεγόμενης πρώτης οδηγίας (68/151), καθώς και το άρθρο 2, παράγραφοι 2, 3 και 4, της λεγόμενης τέταρτης οδηγίας (78/660, όπως συμπληρώθηκε από τις οδηγίες 83/349 και 90/605), να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι οι διατάξεις αυτές απαγορεύουν τη θέσπιση ή διατήρηση σε ισχύ νόμου κράτους μέλους που, σε περίπτωση παραβάσεως των υποχρεώσεων των εταιριών περί δημοσιότητας και πιστής απεικονίσεως της καταστάσεώς τους, οι οποίες επιβάλλονται προς διασφάλιση της προστασίας των «συμφερόντων των εταίρων και των τρίτων», περιλαμβάνει ένα μηχανισμό διώξεως των παραβάσεων και ένα σύστημα επιβολής ποινών που προβαίνουν σε πληθώρα διακρίσεων, προβλέποντας την άσκηση διώξεως κατόπιν υποβολής εγκλήσεως και την επιβολή βαρύτερων και αποτελεσματικότερων ποινών μόνο στην περίπτωση παραβάσεων που προξενούν ζημία στους εταίρους ή στους δανειστές;

⁽¹⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 06/001, σ. 80.

⁽²⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 06/002, σ. 17.